

In de crisisjaren woonde ik als kind aan de Bermweg te Nieuwerkerk, vlak bij de oude begraafplaats. De Oranjebuurt was nog niet gebouwd. Er was grote werkloosheid, ook mijn vader Alewijn liep in de z.g. " steun" . Mijn ouders kregen 10 kinderen dus dat viel niet mee. Moeder zat veel, ook 's nachts, de kleding te verstellen. Als bijverdienste haalde vader het jaargeld op van de Hervormde kerk en was ook zondagschoolmeester. Hij was de medeoprichter van de woningbouwvereniging " Ons huis" (nu Vestia). Daarna werd het oorlog. Wij zagen vanuit onze tuin, Rotterdam als een fakkel branden na de bombardementen. De Duitsers hadden hun intrek genomen in onze dorpsschool, zodat wij weinig les kregen in die jaren. In de Hongerwinter wisten we niet hoe we voor ons grote gezin aan eten en stookhout moesten komen. Ik schooierden als 10 jarige bij de tuinders rond, waar je wel eens wat afgekeurde groenten kreeg. In Zevenhuizen gingen we aren rapen, maar dat moest eerst gedorst worden. Wij deden dat, door met stokken op de volle zak te slaan. Vervolgens moest het kaf nog worden afgescheiden. Daarna gingen we naar de maalderij van de Coöperatie aan de Kerklaan en lieten het malen. Een gedeelte ervan moest worden afgegeven als loon voor de malers. Na dit hele ritueel kon moeder er eindelijk brood van bakken. Ze maakte van bietenpulp onsmakelijke pannenkoeken en stroop, als je dat iedere dag at kwam het je neus uit. Op de Hollandse laan gingen we een boom omzagen voor stookhout, dit was natuurlijk verboden, maar de politie gedoogde het, want het was bittere noodzaak. Je vroom bijna aan de vloer vast zonder verwarming in die strenge winter en dan met die kleine kinderen thuis.

Mijn oudste broer was in 1940 opgepakt om in Duitsland te gaan werken. Nadien werd hij militair in Nederlands Indië, waar hij meevocht in een actie om Soerabaya te bevrijden van de Japanners. Gelukkig kwam hij heelhuids weer thuis in Nieuwerkerk. Zelf kwam ik in militaire dienst bij de pontonniers in Vught. Vader kreeg ook weer werk bij scheepswerf Van der Giessen.

Na de oorlog was ik bevoorrecht want ik mocht naar de ambachtsschool in Gouda.

Daar leerde ik voor bankwerker. Mijn eerste baas was Olthof in Kralingseveer en er volgde meer werkgevers, want daar leerde je van. Mijn zus Jo trouwde met bakker Jaap Verboom en hadden jarenlang een bakkerszaak in Moordrecht. In 1961 zijn we getrouwd, mijn vrouw Corrie van Erkel kwam uit Gouda. Vanwege grote woningnood hebben we bij haar ouders twee jaar ingewoond. Daarna zijn we weer naar Nieuwerkerk verhuisd. Ik was net 40 jaar toen ik rugklachten kreeg en na een poosje kon ik niet eens meer lopen. Daardoor werd ik afgekeurd. Later ging het weer beter en kon ik gelukkig weer lopen.

Ik werd voorzitter van het platform uitkeringsgerechtigden. We zaten en vergaderden in het Groene Kruisgebouw. We probeerden o.a. werkgelegenheid te zoeken voor werkelozen.

We kregen drie kinderen waarvan er twee in Nieuwerkerk wonen.

Tien jaar geleden begon mijn vrouw geheugenverlies te krijgen. Dit ging heel langzaam.

De laatste jaren heb ik haar overal mee moeten helpen. Het was heel zwaar, maar ik had het voor haar over. De laatste tijd werd het onhoudbaar, ze ging weglopen en verdwaalde, je kan natuurlijk niet 24 per dag opletten. Ze werd opgenomen in de Meander. Ik was er erg verdrietig over na zoveel jaren huwelijk. Nu ben ik net verhuist van de Mendelsonstraat naar de Bospolder in een aanleunwoning achter de Meander. Je wilt oud worden, maar soms gaat het niet altijd zo je zou willen.

Soldaat met zijn partner Corrie en zijn vader en moeder.